

Wzorzec FCI N° 172 /05.04.2024/EN

Wchodzi w życie 01.08.2024

PUDEL

(Caniche)

rewizja i **aktualizacja** tłumaczenia polskiego **kwiecień 2024** Mirosław Redlicki

POCHODZENIE: Francja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: **20.03.2024**

UŻYTKOWOŚĆ: Pies do towarzystwa.

KLASYFIKACJA FCI : Grupa 9 Psy ozdobne i do towarzystwa.

Sekcja 2 Pudle.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Etymologicznie, francuskie słowo “caniche” pochodzi od “cane”, francuskiego określenia samicy kaczki. W innych krajach nazwa rasy jest powiązana z brodzeniem, pluskaniem w wodzie. Oryginalnie pies ten był używany do polowania na dzikie ptactwo wodne. Rasa pochodzi od barbet’a, którego wiele cech zachowała aż do teraz. W 1743 roku pojawiła się w języku francuskim nazwa “la caniche”, określająca sukę rasy barbet. W późniejszym czasie określenia „barbet” i „caniche” /pudel/ stopniowo nabrały odrębnego znaczenia. Hodowcy włożyli wiele ciężkiej pracy w uzyskanie psów w oryginalnym typie i o jednolitym umaszczeniu. Pudel stał się bardzo popularnym psem do towarzystwa z powodu przyjaznego, wesołego i lojalnego charakteru, ale także z powodu czterech odmian wielkości i różnych umaszczeń, które każdy może wybrać zgodnie ze swymi upodobaniami.

WRAŻENIE OGÓLNE: Średniej budowy pies, z charakterystyczną, kędzierzawą szatą – lokowatą lub sznurową. Ma wygląd psa inteligentnego, zawsze czujnego i aktywnego, harmonijnie zbudowanego, sprawiającego wrażenie eleganckiego i dumnego.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość kufy stanowi ok. 9/10 długości czaszki.

Długość tułowia (mierzona między łopatką, a guzem kulszowym) przekracza nieco wysokość w kłębie.

Wysokość w kłębie jest prawie równa wysokości zadu.

Odległość od podłoża do łokcia stanowi 5/9 wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Pies ten znany jest ze swej lojalności oraz łatwości uczenia się i bycia układanym, co czyni go szczególnie miłym psem do towarzystwa.

GŁOWA: Wyrazista, o prostych konturach, proporcjonalna w stosunku do tułowia. Głowa musi być dobrze wyrzeźbiona i nie może być ciężka, masywna, ani zbyt delikatna.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Szerokość wynosi mniej, niż połowa długości głowy. Czaszka, widziana z góry, jest owalna w płaszczyźnie bocznej i nieco wypukła z profilu. Linie profilu nieco rozbieżne. Łuki nadoczodołowe umiarkowanie zaznaczone, pokryte długą sierścią. Bruzda czołowa szeroka między oczami, zwęża się w kierunku silnie zaznaczonego guza potylicznego (u pudli miniaturowych może być on nieco mniej wyraźny).

Stop: Tylko lekko zaznaczony, ale nie może być nieobecny.

TRZEWIO CZASZKA:

Nos: Dobrze rozwinięty, o pionowym profilu; nozdrza otwarte. Czarny u pudli czarnych, białych i szarych, **dwubarwnych z czarnym, dwubarwnych z szarym, czarnych podpalanych i trójbarwnych**; czekoladowy u pudli brązowych, **biało-brązowych i brązowych podpalanych**. U osobników płowych (morelowych/czerwonych) i **dwubarwnych z płowym**, nos powinien być czarny lub czekoladowy, w zależności od nasycenia maści. Nos osobników jasnopłowych powinien być tak ciemny, jak to możliwe.

Kufa: Grzbiet nosa idealnie prosty. Długość stanowi ok. 9/10 długości czaszki.

Ramiona żuchwy biegną niemal równolegle. Kufa mocna. Dolny zarys kufy wyznacza żuchwa, nie linia górnej wargi. Wargi: Umiarkowanie rozwinięte, dość ściśle przylegające, średniej grubości; górna warga spoczywa na dolnej, nie zwisając poniżej. Czarne u pudli czarnych, białych i srebrnych; czekoladowe u pudli brązowych. U pudli pomarańczowopłowych (morelowych) i czerwonopłowych, od ciemnoczekoladowych do czarnych. Kąciaki warg nie mogą być przesadnie zaznaczone.

Szczęki / uzębienie: Pełny zgryz nożycowy. Zęby mocne.

Policzki: Nie wystające, wymodelowane na kościach. Łuki podoczodołowe wymodelowane i umiarkowanie wydatte. Łuki jarzmowe bardzo mało wydatte.

Oczy: Wyrażające żywe zainteresowanie; osadzone na wysokości stopu i lekko skośne. Migdałowatego kształtu. Czarne lub ciemnobrązowe. U brązowych pudli mogą być barwy ciemnego bursztynu.

Powieki: Obwódki powiek czarne u czarnych, białych i srebrnych pudli; czekoladowe u brązowych. U osobników jasnopłowych obwódki powiek powinny być tak ciemne, jak to możliwe.

Uszy: Dość długie, opadające wzdłuż policzków; osadzone w przedłużeniu linii, rozpoczynającej się od wierzchołka nosa i przechodzącej poniżej zewnętrznego kąta oka; płaskie, rozszerzające się poniżej nasady i zaokrąglone na końcach; okryte długą, falistą sierścią. Wyciągnięty ku przodowi płat uszny powinien sięgać – lub idealnie przekraczać – kącik warg.

SZYJA: Mocna, lekko łukowata poniżej karku; średniej długości; harmonijna. Głowa noszona wysoko i dumnie. Bez łałoku; o owalnym przekroju. Długość szyi nieco mniejsza, niż długość głowy.

TUŁÓW: Proporcjonalny. Długość przekracza nieznacznie wysokość w kłębie. Linia grzbietu: harmonijna i zwarta.

Kłęb: umiarkowanie rozwinięty. Wysokość w kłębie jest równa wysokości mierzonej od górnej linii zadu do podłoża.

Grzbiet: krótki.

Lędźwie: mocne i umięśnione.

Zad: zaokrąglony, ale nie opadający.

Klatka piersiowa: sięga dołem do łokcia; szerokość odpowiada $\frac{2}{3}$ jej głębokości.

Przedpiersie musi nieco wystawać i być położone dość wysoko. U dużych pudli obwód klatki piersiowej, mierzony za łopatkami, musi przekraczać o 10 cm wysokość w kłębie. Klatka piersiowa owalna w przekroju, szeroka w części grzbietowej.

Linia dolna i brzuch: podciągnięta, ale nie przesadnie.

OGON: Osadzony dość wysoko, na poziomie lędźwi (idealnie noszony w pozycji: "dziesięć po dziewiątej" względem linii grzbietu). **Cięcie ogona nie jest dopuszczalne.**

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: idealnie proste i równoległe; dobrze umięśnione, o mocnym kośćcu. Wysokość, mierzona od łokcia do podłoża, przekracza nieco połowę wysokości w kłębie.

Łopatki: ustawione skośnie, dobrze umięśnione. Łopata tworzy z kością ramieniową kąt 110° .

Ramię: długość kości ramieniowej odpowiada długości łopatki.

Nadgarstek: tworzy przedłużenie przedniej linii przedramienia.

Śródrezcze: mocne; widziane z boku – niemal proste.

Łapy: raczej małe, zwarte, w kształcie krótkiego owalu. Palce dobrze wysklepione i zwarte. Opuszki twarde i grube. Pazury – czarne u czarnych i srebrnych pudli; brązowe **lub czarne** u pudli brązowych. U pudli białych pazury w całej gamie kolorów – od rogowego po czarny. U pudli płowych – brązowe lub czarne, zgodnie z kolorem szaty, tak ciemne, jak to możliwe.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: widziane z tyłu – równoległe; mięśnie dobrze rozwinięte i wyraźnie widoczne.

Udo: dobrze umięśnione i silne. Kąt w stawie biodrowym wyraźny.

Kolano: Dobrze kątowne.

Staw skokowy: stosunkowo dobrze kątowny.

Śródstopie: raczej krótkie i pionowo ustawione. Pudel powinien rodzić się bez wilczych pazurów na kończynach tylnych.

Stopy: raczej małe, zwarte, w kształcie krótkiego owalu. Palce dobrze wysklepione i zwarte. Opuszki twarde i grube. Pazury – czarne u czarnych i srebrnych pudli; brązowe **lub czarne** u pudli brązowych. U pudli białych pazury w całej gamie kolorów – od rogowego po czarny. U pudli płowych – brązowe lub czarne, zgodnie z kolorem szaty, tak ciemne, jak to możliwe.

RUCH: Pudel porusza się lekko i sprężysto.

SKÓRA: Elastyczna, nie luźna, pigmentowana. Pudle czarne, brązowe, srebrne i płowe muszą być pigmentowane zgodnie z kolorem szaty. U białych pudli pożądana jest srebrna barwa skóry.

SZATA

Sierść:

Lokowata: obfita, o delikatnej, wełnistej strukturze, bardzo kędzierzawa, elastyczna i stawiająca opór naciskowi dłoni. Włos powinien być gruby, gęsty, równej długości; powinien także tworzyć regularne loki. Sznurówki: obfite, o delikatnej, wełnistej strukturze; gęste, tworzące charakterystyczne sznury, które powinny osiągać długość przynajmniej 20 cm.

Maść: jednolicie czarna, biała, brązowa, **brąz ma być głęboki, raczej ciemny, jednolity i w ciepłym odcieniu, jakiegokolwiek białe znaczenia u pudli czarnych i brązowych są wysoce niepożądane**.

Szare, płowe. Odcień beżowy oraz jego jaśniejsze odcienie nie są dozwolone.

Szare: musi być jednolite, głębokie; nie może przechodzić w czerń ani w biel, **ale**

może zmieniać się z wiekiem.

Płowe: musi być jednolite. Może występować w odcieniach od jasnopłowego do czerwopłowego lub wręcz pomarańczowo-płowego (morelowego).

Obwódki powiek, nos, wargi, dziąsła, podniebienie, naturalne otwory, moszna i opuszki – dobrze pigmentowane. U osobników jasnopłowych cała pigmentacja powinna być tak ciemna, jak to możliwe. **Jakiegolwiek białe znaczenia u pudli szarych i płowych są wysoce niepożądane.**

Inne umaszczenia: łaciate, dwubarwne – biel powinna dominować, łatwy nie są regularne: biało- czarne, biało-szare/niebieskie, biało-płowe, biało-brązowe; łatwy mogą występować także na kończynach, ale nie jest to pożądane.

Przewaga koloru, białe znaczenia na łapach, piersi, czasem na kufie i/lub końcu ogona (psy płaszczone, tuxedo)

zasadnicza maść czarna, zasadnicza maść brązowa.

Umaszczenie podpalane (dominuje maść zasadnicza, wyraźne i czyste podpalanie)

czekoladowe podpalane, czarne podpalane,

Obowiązkowe podpalanie:

- nad każdym okiem,
- na policzkach i wewnątrz uszu,
- na bokach kufy,
- na łapach i wewnętrznej stronie kończyn,
- na klatce piersiowej,
- na mosznie,
- wokół sromu

Podpalanie nie powinno być zaczernione ani zbyt jasne. Jakiegolwiek białe znaczenia wysoce niepożądane.

Trójbarwne: Łaciate czarno-białe z płowym podpalaniem. Podpalanie musi być widoczne co najmniej nad oczami i wokół moszny u samców i sromu u suk.

Inne pudle wielobarwne: Pręgowane z białym, pręgowane.

WIELKOŚĆ I WAGA: dymorfizm płciowy musi być wyraźnie widoczny u wszystkich odmian.

Pudle duże: powyżej 45 cm do 60 cm, z tolerancją 2 cm powyżej. Duży pudel musi być powiększoną i rozwiniętą kopią pudla średniego, zachowującą jego cechy.

Pudle średnie: powyżej 35 cm do 45 cm.

Pudle miniaturowe: powyżej 28 cm do 35 cm. Pudel miniaturowy musi przypominać pomniejszonego pudla średniego, zachowując – na tyle, na ile jest to możliwe – takie same proporcje. Nie może wykazywać żadnych cech skarłowacenia.

Pudle toy: powyżej 24 cm (z tolerancją -1 cm) do 28 cm (pożądany ideał: 25 cm). Toy pudel przypomina pudla miniaturowego i zachowuje te same ogólne proporcje, spełniając wszystkie wymogi wzorca. Wszelkie oznaki skarłowacenia są niedopuszczalne; jedynie guz potyliczny może być słabiej zaznaczony.

WADY

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od stopnia ich nasilenia.

WADY DUŻE:

- Oczy: zbyt duże, zbyt okrągłe lub zapadnięte, niewystarczająco ciemne.
- Uszy: zbyt krótkie (nie sięgające do kącika warg)
- Kufa: nadmiernie wydłużona lub spiczasta
- Wypukły grzbiet nosa.
- Karpiowaty lub łękowaty grzbiet.
- Ogon osadzony zbyt nisko.
- Opadający zad.
- Zbyt strome lub nadmierne kątownie kończyn tylnych.
- Ruch posuwisty lub z długim wykrekiem.
- Rzadka, miękka lub szorstka szata
- Maść nieokreślonego koloru lub niejednolita **u osobników jednobarwnych.**
- Częściowo niedopigmentowany nos.
- Brak dwóch P2

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

gresja lub wyraźna lękliwość

- W
yraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.
- B
rak typu, zwłaszcza głowy, wskazujący wyraźnie na krzyżówkę z inną rasą.
- W
zrost powyżej 62 cm u pudli dużych i poniżej 23 cm u toy pudli.
- B
rak ogona lub ogon naturalnie krótki.
- W
ilcze pazury lub ślad po nich na tylnych kończynach.
- W
szelkie oznaki skarłowacenia: okrągła czaszka, brak guza potylicznego, zbyt wyrazisty stop, wyłupiaste oczy, zbyt krótka i zadarta kufa.
- B
ruzda pośrodkowa prawie niewidoczna.
- B
ardzo lekki kościec u pudli toy.
- O
gon całkowicie zakręcony.
- J
akiegolwiek białe znaczenia na ciele i/lub łapach u wszystkich osobników **jednomaścistych** innych, niż białe.
- D
ła psów innych maści:
* **maść jednolita z pojedynczym znaczeniem (mismatch)**
* **nieharmonijne rozłożenie koloru na głowie**
* **oko otoczone bielą (pirackie)**
* **oboje oczu otoczonych bielą**
- C
aalkowita depigmentacja nosa.
- P
rzodozgryz lub tyłozgryz

- J
akiegolwiek ustawienie zęba, które może powodować zranienie psa (np. wadliwie ustawiony kieł, dotykający podniebienia)
- B
rak 1 siekacza, 1 kła lub 1 zęba łamacza
- B
rak jednego P3 lub P4
- B
rak trzech lub więcej P (z wyjątkiem P1)

N.B.

- Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra całkowicie umieszczone w worku mosznowym
- Do hodowli mogą być użyte tylko funkcjonalnie i klinicznie zdrowe psy o wyglądzie typowym dla rasy.

Dodatek do wzorca

Sędziowanie pudła na wystawie nie jest sędziowaniem na konkursie fryzjerskim (groomingu). Nie powinno więc zachęcać do przesadnego fryzowania (groomingu) ocenianego psa.

We wszystkich poniższych fryzurach dopuszczalne jest pozostawienie wąsów.

UZNANE FRYZURY WYSTAWOWE

Fryzura „Na lwa” („lwia fryzura”): pudle, zarówno o lokowatej jak i sznurowatej szacie, powinny mieć ostrzyżone kończyny tylne i zad aż do żeber. Strzyże się również: kufę – od dolnej powieki w górę i w dół, policzki, przednie i tylne kończyny oprócz mankietów lub bransolet i dozwolonych, dodatkowych partiach sierści na kończynach tylnych; ogon, z pozostawieniem okrągłego lub podłużnego pompona. Wąsy wymagane są u wszystkich

osobników. Dopuszczalne jest pozostawienie włosa, zwanego „portkami”, na przednich kończynach.

Fryzura „nowoczesna”: Pozostawienie włosa na czterech kończynach jest dopuszczalne jedynie pod warunkiem, że przestrzega się następujących zasad:

1. Należy wystrzyc:

a) dół kończyn przednich – od pazurów do wysokości palca szczątkowego /pierwszego palca/; dół kończyn tylnych – do takiej samej wysokości.

Strzyżenie maszynką, ograniczone do samych palców, jest dopuszczalne

b) głowę i ogon, według zasad opisanych powyżej.

Można wyjątkowo dopuścić przy tej fryzurze:

- pozostawienie pod żuchwą krótkiego włosa, nie dłuższego, niż 1 cm, którego krańce powinny zostać ścięte równolegle do żuchwy. Tzw. „kozia broda” nie jest dopuszczalna.
- skrócenie pompona na ogonie.

2. Należy skrócić włos na tułowiu, dla uzyskania efektu „lśniącego jedwabiu”, mniej więcej do długości 1 cm. Długość szaty wzrasta stopniowo wokół żeber i w górnych partiach kończyn.

3. Należy uporządkować:

a) włos na głowie – tak, by tworzył kask (czuprynę) umiarkowanej wysokości, jak również poniżej wzdłuż szyi do kłębku, oraz na froncie – równomiernie, bez przerw, aż do wystrzyżonej części łap, wzdłuż lekko ukośnej linii od szczytu mostka w dół. Szata na górnej części uszu i do 1/3 ich długości, może być ostrzyżona nożyczkami lub ogolona maszynką w kierunku „z włosem”. Na dolnej części ucha należy pozostawić włos, którego długość rośnie stopniowo od góry do dołu, kończąc się frędzlami, które można wyrównać.

b) włos na nogach – „portki” lub „pantalony”, odcinają się wyraźnie od gładko wystrzyżonych łap. Długość włosa stopniowo wzrasta ku górze –osiągając na łopatkach i udach długość 4-7 cm /mierzoną przy wyprostowanym włosie/ – proporcjonalnie do wielkości psa, jednak należy unikać wrażenia bufiastości. „Pantalony” na kończynach tylnych nie mogą przeszkadzać dostrzec typowego dla pudła kątownia.

Wszelkie inne, fantazyjne strzyżenia, nie odpowiadające powyższym normom wzorcowym, stanowią wady eliminujące. Niezależnie od tego, którą z wzorcowych

fryzur zastosowano, nie może ona wpływać na ocenę na wystawie – oznacza to, że wszystkie psy tej samej klasy, w którejkolwiek z fryzur wzorcowych oceniane są jednakowo.

Fryzura „angielska”: Prócz „lwich” motywów na kończynach tylnych, pozostawia się dodatkowo mankiety i bransolety. Na głowie pozostawiony jest kask /grzywka/. W przypadku tego typu strzyżenia, wąsy są elementem dowolnym. Dopuszcza się brak wyraźnej granicy strzyżenia szaty na tylnych kończynach. Kask /grzywka/ jest elementem dowolnym (zabrania się używania lakieru do włosów i jakichkolwiek innych substancji w celu utrzymania stabilnej fryzury).

Fryzura „szczenięca”: przejmuje strzyżenie niektórych partii, charakterystyczne dla fryzury „nowoczesnej”. Na głowie formowana jest czupryna (kask) o umiarkowanej wysokości. Szata na kończynach przednich, widziana od przedpiersia do czupryny (kasku), powinna tworzyć kulę, porównywalną do jaja. Tak zwane „portki”, pozostawione na kończynach, podkreślają typowe kątownie pudła. Ogon, z wyjątkiem pompona, powinien być owalny lub wydłużony w kształcie. Włos na ogonie przycięty tak, by nadać większą długość niż szerokość oraz zaokrąglony kształt.

Fryzura: „skandynawska” lub „na teriera”: podobna do fryzury „nowoczesnej”, z tą różnicą, że uszy i ogon mogą być golone.

Wszystkie zmiany i uzupełnienia dodano tłustym drukiem.